

به روایت این داستان بیردام اما ترجیح دادم مخاطب در شرایط کنونی و وضعیت فعلی جامعه، با حال و هوای دیگری به دیدن فیلم بنشینند. بنظرم این نکات مثبت فیلم‌اند.

■ **در این رقابت سینمایی، چه اتفاقاتی را برای «شادروان» پیش بینی می‌کنید؟**

نمی‌شود چیزی را پیش بینی کرد چون همیشه جشنواره یک سری سورپرایز دارد. من فیلم‌های دیگر را ندیده‌ام ولی تا جایی که اطلاع دارم، فیلمی مثل فیلم ما در جشنواره نیست و حال و هوای فیلم ما را، آثار دیگر ندارند. شادروان برای مخاطب ساخته شده و اگر چه که من به عنوان سازنده این اثر، انگیزه‌های جشنواره‌ای هم دارم اما در وهله اول، مخاطب عام برایم مهم بوده و هست و احساس می‌کنم که مخاطب با این کار، ارتباط برقرار می‌کند. بخش‌های مختلفی در فیلم هست که می‌تواند دیده شود. اما می‌دانید

که یک بخش مهمی از سینما، سلیقه است. اگر به جای داوران عزیز این دوره، نفرت دیگری بودند، ممکن بود آرا تغییر بکند چه به نفع فیلم من چه بر ضد فیلم من. بعضی‌ها فیلم‌های خیلی جدی دوست دارند و بعضی، فیلم‌های دیگر. باید ببینیم سلیقه داوران و ترکیب‌شان به چه فیلم‌هایی نزدیک‌تر است.

■ **توضیحات تکمیلی‌تان را درباره فیلم، بفرمایید.**

امیدوارم جشنواره خوبی پیش رو باشد و باید بگویم که من در کارگردانی، یک کار متفاوت کرده‌ام که هر کسی ریسک‌ش را نمی‌پذیرد. هر کسی که فیلمنامه را می‌خواند، اصطلاحاً می‌گفت این فیلم روی دست است و پر پلان و پر کات. اما من تعداد دوربین را روی پایه آوردم و برای دوربین به دنبال یک شخصیت بودم. اینکه دو دقیقه پلان بگیری و داخل پلان، بازیگران حرکت

کنند و ریتم نیفتد خیلی کار سختی است. امیدوارم که داوران ببینند که من کار سخت را انجام داده‌ام و بر اساس پر پلان بودن و حرکت فیلم‌ها، کارگردانی را قضاوت نکنند. به نظرم همین که مخاطب، فیلمی را ببیند که خسته‌اش نکند یعنی کارگردان کارش را درست انجام داده و به نظر من «شادروان» مخاطبش را خسته نمی‌کند.

نشان می‌دهیم که قبلاً در چنین نقش‌هایی دیده نشده‌اند و این برای من یک ریسک بود. در حالی که بعضی‌ها به من می‌گفتند این کار، خودکشی حرفه‌ایست، من سعی کردم کاملاً از کلیشه‌های موجود قبلی در مورد بازیگران، پرهیز کنم و به خودم می‌گفتم که اگر نتوانم برای مخاطبانی که بازیگرها را می‌شناسند یک سورپرایز داشته باشم، پس کاری نکرده‌ام، باید آدم‌های به ظاهر نامربوط به نقش‌ها را بگذارم جای کاراکترها و از آن‌ها بازی درست بگیرم که این اتفاق افتاد و به نظرم این ریسک جواب داد. به طوری که سینا مهراد، بهرنگ علوی و نازنین بیاتی تا به حال هرگز در این نقش‌ها دیده نشده‌اند. همچنین در این کار از بازیگران جدید استفاده شده که در جای درست قرار گرفته‌اند و یک ترکیب خوب از بازیگران ساخته شد.

■ **از چالش‌های زمان فیلمبرداری بگویید؟**
چالش اصلی ما کرونا بود. ما در پیک پنجم کرونا مشغول ساخت فیلمی بودیم که بسیار پر بازیگر بود و از آنجایی که در لوکیشن بیمارستان فیلمبرداری داشتیم، به مراتب شرایط خطرناک‌تری داشتیم. جدا از مسئله کرونا، بزرگ‌ترین چالش من در پیش تولید، پیدا کردن خانه‌ای بود که قرار بود آنجا کار کنیم. خانه‌ای می‌خواستیم در حاشیه تهران که نه آنقدر بزرگ باشد، که مال این خانواده نباشد و نه آنقدر کوچک باشد که نشود در آن کار کرد. اصرار داشتیم که کنارش سبزی کاری باشد و این‌ها برایم خیلی مهم بود. این خانه در قصه، خودش کاراکتر است و برایم مهم بود که بی هویت نباشد. پیدا کردن چنین لوکیشنی خیلی سخت بود.

■ **از نظر شما «شادروان» دارای چه ویژگی خاصی است که با آن بتواند در ذهن مخاطب ماندگار شود؟**

فیلم شادروان یک درام خوب دارد که مخاطب را خسته نمی‌کند و با یک قصه بکر، در قالب رابطه گرم خانوادگی، لحظات شیرین زندگی را تصویر می‌کند. با وجود اینکه فیلم، موضوع تلخی دارد اما سعی مان بر این بوده است که قصه، شیرین روایت بشود و حال خوب منتقل کند. با اینکه می‌توانستم تلخ و گزنده و پر استرس

حسین نمازی کارگردان «شادروان»

جشنواره‌ها «کمدی» را جدی نمی‌گیرند

تبسم کشاورز

«شادروان» دومین فیلم بلند حسین نمازی پس از فیلم سینمایی «آپاندیس» است که موفق به دریافت جوایزی از جمله جایزه بهترین فیلمنامه جشنواره مونترال کانادا و جایزه ویژه هیأت داوران جشنواره آسیا پاسیفیک شده بود. این فیلم که به قلم حسین نمازی به نگارش درآمده، یک ملودرام اجتماعی است که داستان خانواده‌ای حاشیه نشین را روایت می‌کند. توضیحات حسین نمازی درباره «شادروان» را در ادامه می‌خوانید.

■ «شادروان» چه قصه‌ای را روایت می‌کند؟

در «شادروان» با قصه خانواده‌ای روبه‌رو می‌شویم که پدرشان می‌میرد و مرگ او و مدیریت کردن این اتفاق، برای اعضای خانواده دردسر ساز می‌شود. این قصه برای کسانی که عزیزی را از دست داده‌اند و درگیر مراسم ختم شده‌اند، دارای یک لحظات آشناست.

■ **برخی «شادروان» را یک کار کمدی دانسته‌اند، در حالی که شما فیلم‌تان را یک اثر اجتماعی معرفی کرده‌اید. درباره ژانر و موقعیت فیلم بگویید؟**

کمدی برای من از ژانرهای جذاب است و همیشه دوست داشته‌ام که یک کمدی رئالیستی کار کنم اما واقعیت این است که «شادروان» کمدی نیست. دارای این قواعد باشد، کمدی محسوب می‌شود. خیلی از این فیلم‌هایی هم که الان به عنوان کار کمدی در سینما می‌بینیم، قواعد ژانر را ندارند و فقط یک قاعده مشترک دارند؛ اصرار برای خنداندن. ما در شادروان یک فضای رئال و عادی داریم اما در این موقعیت، سعی در ایجاد یک حال خوب برای مخاطب شده است. من مشابه این تجربه را در «آپاندیس» هم داشته‌ام که بعضی‌ها می‌گفتند کار کمدی است، در صورتیکه نبود.

این طور نیست که هر فیلمی که مخاطب را بخنداند در ژانر کمدی قرار بگیرد. همانطور که نمی‌شود فیلم «مهمان مامان» آقای مهرجویی را کمدی دانست در حالی که در بعضی موقعیت‌ها مخاطب را می‌خنداند. علاوه بر این، کمدی، پایان بندی خاص خودش را دارد. در صورتیکه پایان بندی شادروان، پایان بندی کمدی نیست.

■ **فیلم من یک ملودرام عاشقانه است. دلیل اینکه من اصرار دارم که فیلمم کمدی نیست، این است که نسبت به ژانر کمدی همیشه یک برداشت اشتباه وجود داشته و چون کمدی شوخی می‌کند انگار خودش هم شوخی است و جدی گرفته نمی‌شود. معمولاً در جشنواره‌های ما، فیلم کمدی نظر داوران را جلب نمی‌کند و انگار فقط برای سرگرمی ساخته شده است. در حالی که در سینمای جهان می‌بینیم که بیلی وایلدر فیلم «پارتمان» را می‌سازد و مخاطب را با آن می‌خنداند و در نهایت اسکار می‌گیرد. اما در ایران برای فیلم «آجاره نشین‌ها» آقای مهرجویی اتفاق خاصی نیفتاد یا «سن پترزبورگ» آقای افخمی با چه اتفاق جشنواره‌ای روبرو شد؟**

■ **درباره انتخاب بازیگران بگویید و اینکه انتخاب‌های نهایی، چقدر به گزینه‌های اول‌تان نزدیک بودند؟**
جالب است بگویم بعضی از دوستان فیلمنامه را خوانده بودند و کسب‌تینگ ما برایشان عجیب بود. ما بازیگرها را در قالب کاراکترهای جدیدی

